

Warszawa, dnia 27 lipca 2023 r.

Sygn. akt VI Ka 240/22

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie VI Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący – Sędzia SO Beata Tymoszów

protokolant: p.o. protokolanta sądowego A. Ś.

po rozpoznaniu dnia 27 lipca 2023 r.

sprawy M. S., syna J. i G., ur. (...) w W.

oskarżonego o przestępstwo z art. 212 § 2 kk

na skutek apelacji wniesionej przez oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi-Południe w W.

z dnia 7 grudnia 2021 r. sygn. akt III K 209/21

1. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

- z opisu czynu przypisanego oskarżonemu eliminuje stwierdzenie, iż oskarżony dopuścił się go „za pomocą środków masowego przekazu” i przyjmując, że zachowanie M. S. wyczerpało znamiona czynu z art. 212 § 1 kk, na podstawie art. 66 § 1 i 2 kk, art. 67 § 1 kk, postępowanie karne wobec oskarżonego warunkowo umarza na okres próby jednego roku; na podstawie art. 67 § 3 kk w zw. z art. 43a § 1 kk zobowiązuje oskarżonego do zapłaty kwoty 500 złotych świadczenia pieniężnego na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej,

- zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 100 złotych tytułem opłaty za obie instancje oraz obciąża go wydatkami postępowania w sprawie;

2. w pozostałym zakresie wyrok utrzymuje w mocy.

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	VI Ka 240/22
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	
CZEŚĆ WSTĘPNA		

1.1 Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi - Południe w W. z dnia 7 grudnia 2021 r., sygn. akt III K 209/21

1.2 Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia**1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia**

na korzyść

w całości

na niekorzyść

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

1.3.2. Podniesione zarzuty

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji.		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. - obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. - błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. - rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

Wskazać oskarżonego.	Wskazać fakt.	Dowód ze wskazaniem numeru karty, na której znajduje się dowód.	
2.1.11	M. S.	Oskarżony nie był uprzednio karany	k. 83 - Karta karna
2.1.1.2	M. S.	Za rok 2021 oskarżony nie złożył deklaracji PIT	k. 82 - (...)
Wskazać oskarżonego.	Wskazać fakt.	Dowód ze wskazaniem numeru karty, na której znajduje się dowód.	

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Wskazać fakt	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu.
2.1.1.1 2.1.1.2	Dane o karalności z systemu K.; Dane z systemu (...)	Dokumenty urzędowe zostały sporządzone w przepisanej prawem formie przez organ do tego uprawniony i stanowią dowód tego, co zostało w nich urzędowo poświadczane. Strony nie kwestionowały autentyczności dokumentów.

2.2.2. Dowody nieuwzględnione ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Wskazać fakt	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu.

STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków			
Apelacja oskarżonego			
Lp.	Zarzut		
3.1	<p>Wprawdzie oskarżony nie sformułował zarzutów, jak tego wymaga się od podmiotów fachowych, ale treść jego osobistej apelacji wskazuje, że kwestionował:</p> <p>1) naruszenie prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu,</p> <p>2) naruszenia przepisów postępowania prowadzące do pozbawienia oskarżonego prawa do obrony zgodnie z dyspozycją art. 6 k.p.k., które uniemożliwiło mu podjęcie stosownej obrony,</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	

	<p>3) wymiar kary, uznając ją za rażąco niewspółmierną gdyż nie przystaje do obecnej sytuacji życiowej oraz możliwości zarobkowych oskarżonego.</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny lub niezasadny.</p>			
<p>W pierwszej kolejności odnieść się trzeba do kwestii natury proceduralnej, a mianowicie zwiążek z prawem do obrony. Uznaniem bowiem, że istotnie doszło do naruszenia przepisów umożliwiających realizację ogólnej reguły określonej w art. 6 k.p.k., nakazywałoby powtórzenie postępowania przed sądem I instancji i czyniło bezprzedmiotowym odniesienie się do zarzutów dotyczących obrazy prawa materialnego czy wymiaru kary. Skarżący naruszenia prawa do obrony upatrywał w tym, że nie został należycie poinformowany o toczącym się przeciwko niemu postępowaniu, a zwłaszcza – wyznaczonych terminach rozprawy. Analiza akt sprawy przeczy tej argumentacji.</p> <p>Najpierw należy zauważyć, że M. S. w pismach procesowych kierowanych do sądu w toku niniejszego postępowania, wskazywał</p>			

adresy: ul. (...) (jako adres zameldowania) oraz ul. (...) (adres korespondencyjny), co jednak nastąpiło już po wydaniu nieprawomocnego wyroku. Korespondencja urzędowa była więc wysyłana pod pierwszy z tych adresów – widniejący również we wszystkich dostępnych bazach informatycznych (PESEL, K. itp.) Rzecz jednak w tym, że w aktach sprawy widnieje także pismo wysłane przez oskarżonego drogą elektroniczną do sądu I instancji, z którego treści wynika, że miał on pełną świadomość toczącego się postępowania, a wiedzę o nim powziął poprzez portal sądowy. Pismo to przesłano w dniu 28 listopada 2021r., a więc przed ostatnim terminem rozprawy, na której został wydany zaskarżony wyrok. Co więcej – w dniu 01 grudnia 2021r. oskarżony wysłał w ten sam sposób wniosek dowodowy, a wreszcie – w dniu 05 grudnia 2021r. przedstawił swoje merytoryczne stanowisko w sprawie. Oznacza to, że M. S. wiedział o toczącym się procesie i jego przedmiocie, znał termin rozprawy i wyłącznie od jego decyzji zależało to, czy podejmie obronę poprzez uczestnictwo w rozprawie czy też poprzestanie na przesłaniu stosownego stanowiska na piśmie.

W tym stanie rzeczy nie może być mowy o jakimkolwiek naruszeniu jego prawa do obrony zwłaszcza, że oskarżony znał też treść zapadłego wyroku, skoro dwa dni po jego wydaniu złożył wniosek o sporządzenie pisemnego uzasadnienia.

Co się tyczy obrazu prawa materialnego podnoszonej przez skarżącego miała ona mieć niejako dwojaki charakter. M. S. kwestionował bowiem przypisanie mu odpowiedzialności karnej za zarzucony mu czyn, argumentując, że wysłanie wiadomości e-mail na adres skrzynki e-mail Rady (...) Izby (...) za pośrednictwem Internetu, w którego treści oskarżony poinformował, że Komornik Sądowy K. K. notorycznie fałszuje pisma kierowane do oskarżonego, używa sfalszowanej pieczęci komorniczej, a także fałszuje własny podpis - nie nosiło cech przestępstwa ponieważ w ogóle nie doszło do poniżenia pokrzywdzonego w opinii publicznej lub naraziło na utratę zaufania potrzebnego dla danego stanowiska (art. 2312 § 1 k.k.) oraz nie miało to cech działania poprzez środki masowego komunikowania (art. 212 § 3 k.k.) .

Stanowisko to tylko w części zasługiwało na aprobatę.

Na wstępie należy przypomnieć, że przedmiotem ochrony określonym przepisami art. 212 § 1 i 2 k.k. jest cześć danej jednostki rozumiana jako jej dobre imię i uznanie należne w odbiorze innych ludzi. Dla wypełnienia znamion przestępstwa zniesławienia wystarczy więc zakomunikowanie uwłaczającej wiadomości nawet tylko jednej osobie, co może nastąpić ustnie czy pisemnie (pismem odręcznym, drukiem, wizerunkiem, karykaturą, a więc przy wykorzystaniu rozmaitych środków przekazu informacji), w sposób lakoniczny i mało skonkretyzowany (patrz: A. Z., KK. Komentarz. Część szczególna, t. 2, 2006, s. 773).

Przestępstwo z art. 212 § 2 k.k. jest typem kwalifikowanym poprzez sposób działania - za pomocą środków masowego komunikowania. Do takich środków sensu stricto zalicza się prasę drukowaną, radio i telewizję (M. F., H. comunicans, s. 20–21). Natomiast Internet jako „środek masowego komunikowania” występuje wówczas, gdy wykorzystywany jest w

celu przekazywania informacji do ściśle nieokreślonego lub też określonego, ale odpowiednio liczebnego gremium podmiotów, któremu to gremium jesteśmy w stanie przypisać określenie – "wielość odbiorców". Taki charakter Internet przybiera np. wtedy, gdy treści zabronione przez art. 212 k.k. i art. 216 k.k. umieszczone zostały przykładowo na forum danego serwisu internetowego lub gdy treści takie umieszczono na witrynie internetowej www. Dostępne są wtedy nieograniczonej liczbie podmiotów odwiedzających daną stronę internetową. W takim właśnie kontekście Internet występuje w przepisach art. 212 § 2 k.k. (zob. R.A. Stefański (red.), Kodeks karny. Komentarz. Wyd. 6, Warszawa 2023, art. 212 KK); Zatem kwalifikacja zniesławienia w ramach art. 212 § 2 k.k. będzie uzależniona od tego, czy ogólnodostępna sieć teleinformatyczna zostanie wykorzystana jako "środek masowego komunikowania", czy też środek "hermetycznej komunikacji interpersonalnej". Z pierwszym typem sytuacji mamy do czynienia wówczas, gdy treści tego rodzaju umieszczone zostały, przykładowo, na forum danego serwisu internetowego bądź też

witrynie internetowej.
„Nie może być natomiast tak kwalifikowane np. przesyłanie pojedynczej osobie wiadomości za pomocą poczty elektronicznej” (T. F., A. M., Zniesławienie, s. 49 i n.; J. R. oraz J. P. - Glosy do postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 07 maja 2008 r., sygn. III KK 234/07).

Przenosząc rozważania powyższe na grunt niniejszej sprawy przyznać należy rację skarżącemu, iż błędnie uznał sąd I instancji, że oskarżony działał przy pomocy środków masowego przekazu, ponieważ sam fakt wysłania pisma na adres skrzynki e-mail Rady (...) Izby (...) za pośrednictwem Internetu nie był w istocie skierowany do szerokiego i bliżej nieokreślonego grona osób. Doszło zatem do naruszenia prawa materialnego poprzez błędne zastosowanie art. 212 § 2 k.k. sprowadzające się do uznania, iż przekazanie informacji poprzez pocztę elektroniczną jest działaniem za pomocą środków masowego komunikowania podczas, gdy wiadomość e-mail jest wysyłana wyłącznie do z góry określonego i ograniczonego kręgu adresatów, co w konsekwencji powoduje, że sama wiadomość e-mail nie może być uznana

za sposób działania realizujący znamiona art. 212 § 2 k.k. Jak bowiem wyżej wskazywano, pojęcie „środki masowego komunikowania” to termin, w którym ustawodawca akcentuje fakt, iż wiadomość przekazywana przez te środki dociera - bądź potencjalnie może docierać - do szerokich rzesz odbiorców. (vide: Postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 maja 2008 r. , sygn. III KK 234/07).

Bezzasadne natomiast było twierdzenie autora apelacji, jakoby nie doszło do poniżenia pokrzywdzonego w „opinii publicznej”, a tym samym – realizacji poprzez niego znamion występku z art. 212 § 1 k.k. w związku z art. 213 § 1 k.k. Wspomniane znamię nie może być utożsamiane z „działaniem publicznie”.

Jak wykazał Sąd Rejonowy informacje zawarte w mailu wysłanym przez oskarżonego były oczywiście nieprawdziwe i miały, w odniesieniu osoby wykonującej obowiązek funkcjonariusza publicznego, wydźwięk pejoratywny. U przeciętnego odbiorcy mogła ona wywołać skutek w postaci wytworzenia negatywny obrazu osoby Komornika K. K., co również w sposób

obiektywny dotarło do opinii publicznej w miejscu jego zatrudnienia tj. siedzibie Rady (...) Izby (...), a więc zachowanie oskarżonego nosiło cechy obiektywnie oceniane przez ogół społeczeństwa jako godzące w dobrą i nieposzlakowaną opinię oraz jego cześć. Istotą tego przestępstwa jest przecież przekazanie opinii publicznej (czyli osobom obcym, nie powiązanim więzami rodzinnymi z pokrzywdzonym) określonych informacji, które mogą wyrzucić szczególny skutek. Mail został przecież wysłany na OGÓLNĄ pocztę I., z którym mogli zapoznać się nie tylko komornicy, ale także osoby zatrudnione do pełnienia czynności administracyjnych, sekretarskich. Bez wątpienia więc krąg tych osób mógł powziąć określoną opinię o charakterze publicznym.

Oskarżony powinien zdawać sobie sprawę, że powiązanie konkretnej osoby z tak sformułowanymi zarzutami o ujemnym charakterze jak fałszowanie pieczęci komorniczej czy też podpisu na dokumentach urzędowych w piśmie przeznaczonym do ogólnego odbioru na forum stołecznych komorników w przypadku osoby, której działania stanowią rękojmię

zaufania publicznego, może mieć negatywne skutki dla społecznego odbioru takiej osoby, zwłaszcza w aspekcie jej działań publicznych i prowadzić do zdyskredytowania jej wiarygodności w oczach opinii publicznej.

W zakresie niewspółmierności wymiaru orzeczonej przez sąd I instancji kary grzywny należy zaznaczyć, że choć sąd odwoławczy zastosował wobec oskarżonego dobrodziejstwo środka probacji, na moment wydania orzeczenia przez sąd I instancji (przy przyjętej kwalifikacji prawnej) kara nie była rażąco nie współmiernie surowa – w rozumieniu art. 438 pkt. 4 k.p.k.

Z uwagi na powyższe sąd okręgowy stwierdził, że społeczna szkodliwość zarzucanego czynu jest co prawda wyższa od znikomej, jednakże nie jest ona znaczna. Biorąc zaś pod uwagę nieznaczną społeczną szkodliwość czynu zarzucanego oskarżonemu oraz równie nieznaczny stopień jego winy, a także postawę oskarżonego przed i po popełnieniu zarzucanego mu czynu, sąd odwoławczy uznał, że kara grzywny w wymiarze 20 stawek dziennych przy ustaleniu wysokości każdej stawki na 30 złotych zastosowana

przez sąd rejonowy jest zbyt surowa w obliczu poczynionych ustaleń w sprawie. Zdaniem sądu II instancji zastosowanie dobrodziejstwa procesowego w postaci warunkowego umorzenia postępowania karnego wobec oskarżonego będzie wystarczające dla osiągnięcia celów prewencji indywidualnej oraz cechują się adekwatnością do wagi przestępstwa popełnionego przez oskarżonego. Okoliczności niniejszej sprawy, w szczególności motywacja i stopnia winy oskarżonego, jego dotychczasowego stylu życia i niekaralności oraz incydentalnego charakteru popełnionego czynu w pełni uzasadniają zastosowanie tego środka probacyjnego.

Wniosek

O zmianę wyroku poprzez odrzucenie prywatnoskargowego aktu oskarżenia złożonego przez K. K., jako bezzasadny, a w konsekwencji - o uniewinnienie od zarzuconego czynu.

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny lub niezasadny.

Wniosek nie zasługiwał na uwzględnienie bowiem nie zaistniały podstawy

do wydania wyroku uniewinniającego (art. 414 § 1 k.p.k. w zw. z art. 458 k.p.k.).

OKOLICZNOŚCI UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	PODLEGAJĄCE
Wskazać wszystkie okoliczności, które sąd uwzględnił z urzędu, niezależnie od granic zaskarżenia i podniesionych zarzutów (art. 439 k.p.k., art. 440 k.p.k.).	
Zwiążle o powodach uwzględnienia okoliczności.	
ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
1.31	Przedmiot utrzymania w mocy
Rozstrzygnięcie o wydatkach za pierwszą instancję	
Zwiążle o powodach utrzymania w mocy.	
5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
1.3.11.	Przedmiot i zakres zmiany
Przy wyeliminowaniu stwierdzenia, iż oskarżony działał „za pomocą środków masowego przekazu” i przyjęciu, że zachowanie M. S. wyczerpało znamiona czynu z art. 212 § 1 k.k. - na podstawie art. 66 § 1 i 2 k.k., art. 67 § 1 k.k., warunkowo umarzone postępowanie karne wobec oskarżonego.	
Zwiążle o powodach zmiany.	

W zakresie zmiany kwalifikacji prawnej czynu zarzuconemu oskarżonemu sąd odwoławczy obszernie wypowiedział się w punkcie 3.1 przedmiotowego formularza uzasadnienia.

Gdy chodzi o powody zastosowania środka probacji należy najpierw zaznaczyć, że choć oskarżony nie przyznał się do popełnienia przestępstwa, to jednak wyraził skruchę w zakresie odbioru społecznego jego czynu. Zdaniem sądu odwoławczego okoliczności popełnienia tego czynu nie budzą żadnych wątpliwości, zaś wina i społeczna szkodliwość tego czynu nie są znaczne, a postawa oskarżonego, który dotychczas nie był karany za przestępstwo umyślne, jego właściwości i warunki osobiste oraz dotychczasowy sposób życia uzasadniają przypuszczenie, że pomimo warunkowego umorzenia postępowania będzie on przestrzegał porządku prawnego, a w szczególności nie popełni przestępstwa. Do wniosku takiego uprawnia choćby to, że pomimo, iż od daty wydania zaskarżonego wyroku upłynął okres półtora roku, oskarżony nie był karany i nie wszedł w żaden konflikt z prawem, a w szczególności nie naruszył ponownie żadnych dóbr osobistych pokrzywdzonego. Świadczy to o tym, że oskarżony zrozumiał znaczenie swojego czynu, stąd należało wobec niego wysnuć pozytywną prognozę kryminologiczną na przyszłość.

Jakkolwiek naganny był czyn oskarżonego o tyle należy zauważyć, że ustawodawca przewidział dobrodziejstwo warunkowego umorzenia postępowania, które po spełnieniu określonych przesłanek może zastosować sąd wobec sprawców również tego typu przestępstw. Zachowanie oskarżonego było obiektywnie czynem niewłaściwym, uwłaczającym dobremu imieniu Komornika Sądowego K. K. i nie należy odmawiać mu negatywnej oceny, choć miejscami podawane przez niego informacje były wręcz absurdalne. Informacje te, choć mogły mieć wpływ na opinię publiczną co do pokrzywdzonego, to jednak nic nie wskazuje na to, by taki wydzźwięk faktycznie miały i spowodowały dla pokrzywdzonego negatywne skutki w sferze zawodowej.

Gdy zaś chodzi o wyznaczony okres próby sąd odwoławczy uznał, że okres jednego roku będzie wystarczający dla osiągnięcia celów, jakie warunkowe umorzenie postępowania ma wywołać w reakcji na czyn oskarżonego. W ramach zobowiązania oskarżonego do zapłaty kwoty 500 złotych tytułem świadczenia pieniężnego na rzecz Funduszu Pomocy

Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej zdaniem sądu dla oskarżonego będzie stanowiło to wystarczającą dolegliwość z punktu widzenia prawnokarnej reakcji na popełniony czyn. Oskarżony nie wykazał bowiem, aby takiej kwoty nie mógł zapłacić, zwłaszcza wobec faktu uzyskania niemałych środków finansowych ze sprzedaży mieszkania (vide: akta komornicze Km 933/20)

5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji		
5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia		
		# art. 439 k.p.k.
Zwiąże o powodach uchylenia.		
	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiąże o powodach uchylenia.		
	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiąże o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia.		
4.	Konieczność warunkowego umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiąże o powodach uchylenia i warunkowego umorzenia ze wskazaniem podstawy prawnej warunkowego umorzenia postępowania.		

5.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia.		
5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
5.4. Inne rozstrzygnięcia z wyroku		
Lp.	Wskazać punkt rozstrzygnięcia z wyroku.	Przytoczyć okoliczności.
Koszty Procesu		

Wskazać oskarżonego.	Wskazać punkt rozstrzygnięcia z wyroku.	Przytoczyć okoliczności.
M. S.	Zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 100 złotych tytułem opłaty za obie instancje oraz obciąża go wydatkami postępowania w sprawie.	Zgodnie z art. 628 k.p.k. od skazanego w sprawach z oskarżenia prywatnego sąd zasądza na rzecz oskarżyciela prywatnego poniesione przez niego koszty procesu, a na rzecz Skarbu Państwa wydatki ustalone na podstawie art. 618, od których uiszczenia oskarżyciel został zwolniony lub w razie rozpoznania sprawy bez ich uiszczenia. Zgodnie zaś z art. 629 k.p.k. – przepisy te stosuje się także w razie warunkowego umorzenia postępowania. Oskarżony został już obciążony kwotą 300 złotych – tytułem zwrotu wydatków oskarżyciela prywatnego, a wobec zmiany orzeczenia co do meritum – zasądzono od niego jedną opłatę za obie instancje (100 zł. na rzecz Skarbu Państwa)

PODPIS

SSO Beata Tymoszków

7.1.1. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	Oskarżony		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wyrok Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi - Południe w W. z dnia 7 grudnia 2021 r., III Wydział Karny, sygn. akt III K 209/21		
7.1.2. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
7.1.3. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			

#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
7.1.4. Wnioski		

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------